

Zbiór obowiązujących rozporządzeń

w powiecie Łukowskim.

PRENUMERATA: Rocznie 24.— mk. Półrocznie 12.— mk. Kwartalnie 6.—mk.
Zaprenumerować można w Sekretarjacie Urzędu Powiatowego w Łukowie.
OGŁOSZENIA: Za całą stronę 40 mk., 1/2 strony 20 mk., 1/4 strony 10 mk.

TREŚĆ NUMERU

- 118 Dekret w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.
- 119 Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczenia bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.
- 120 Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych o przedłużeniu terminu, ustanowionego w art. 4 Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 4 listopada 1918 r. w przedmiocie dóbr donacyjnych.
- 121 Rozporządzenie
- 122 Przepis wykonawczy do Dekretu z dn. 30 stycznia 1919 r. o uregulowaniu produkcji spirytusu.
- 123 Okólnik.
- 124 Ogłoszenie.
- 125 Ogłoszenie dot. ofiar na Skarb Narodowy.
- 126 Ogłoszenie.
- 127

co następuje:

I. PODANIA.

Przedmiot.

Art. 1. Opłacie w myśl dekretu niniejszego podlegają podania, wnoszone do urzędów państwowych, mających siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego oraz załączniki do takich podań.

Art. 2. Dekret niniejszy nie ma jednak zastosowania do podań, wnoszonych do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podań, stosować należy—o ile nie postanowiono inaczej—również do załączników.

Art. 4. Jeżeli w myśl przepisów, obowiązujących pewien urząd państwowy, wolno pewnego rodzaju wniosek lub oznajmienia składać ustnie jeżeli urząd odnośny, aby stwierdzić tego rodzaju ustne oświadczenie, sporządził protokół lub inne pismo, które następnie petent podpisał, natenczas ów protokół lub pismo oraz jego załączniki podlegają opłacie takiej, jaka przypadłaby w razie wniesienia podania tej samej treści.

118

DEKRET

w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam

Art. 5 Jeżeli dwie lub więcej osób wniosło podanie we własnym imieniu albo jeżeli osoba, która wniosła podanie, uczyniła to w imieniu dwu lub więcej osób w charakterze ich prawnego zastępcy lub pełnomocnika, natenczas opłata przypada z reguły tyle razy, ile osób wniosło podanie w imieniu własnym lub ile jest osób, w których imieniu wniosł podanie prawny zastępca lub pełnomocnik. Opłata jednokrotna przypada tylko o tyle, o ile odnośne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. Załączniki do podań, określonych w artykule niniejszym, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

Uwolnienia przedmiotowe.

Art. 6. Opłacie w myśl dekretu niniejszego nie podlegają podania następujące:

- 1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;
- 2) zawierające wiadomości, udzielone w myśl obowiązującego przepisu albo na żądanie władzy, wystosowane w sprawie publicznej;
- 3) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;
- 4) dotyczące wyborów do Sejmu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych;
- 5) podania w sprawie służby wojskowej;
- 6) podania osób, które pozostają lub pozostawały na służbie państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;
- 7) o posady w urzędach państwowych;
- 8) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;
- 9) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty, telegrafu, telefonu lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;

- 10) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;
- 11) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych, — w szczególności też deklaracje płatnicze;
- 12) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeżeli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym albo w decyzji, wydanej wskutek odwołania się;
- 13) odwołania, określone w art. 28 dekretu niniejszego;
- 14) podania w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;
- 15) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;
- 16) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych;
- 17) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz urzędów podwładnych mu;
- 18) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;
- 19) wnoszone do urzędów, którym powierzona jest legalizacja statutów stowarzyszeń spółdzielczych oraz związków tychże i nadzór nad nimi, a dotyczące spraw powyższych;
- 20) wnoszone do Urzędów Ziemijskich w postępowaniu, unormowanym dekretem Rady Regencyjnej z dn. 11 października 1918 r., Dziennik Praw poz. 22;
- 21) dotyczące ujawnienia czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych;
- 22) o wydanie tymczasowego dowodu osobistego (Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 30 listopada 1918 r., „Monitor Polski” Nr 223);
- 23) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w art. 34 dekretu niniejszego pod LL. 5—7;
- 24) podania osób, którym są przyznane prawa ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której uzyskano prawo ubogich;

- 25) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową, o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;
- 26) podania dotyczące spraw, należących do zakresu działania „państwowego urzędu do spraw powrotu jeńców, uchodźców i robotników” oraz urzędów podwładnych mu.

Art. 7. Podanie, od którego opłatę uiszczono, zwrócone patentowi bez rozpatrzenia z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego, nie podlega opłacie ponownej, jeżeli patent złożył je następnie w urzędzie właściwym.

Uwolnienia osobiste.

Art. 8. Osobiste uwolnienie od opłat, unormowanych w części I dekretu niniejszego, przysługuje:

- 1) państwu polskiemu;
- 2) związkom samorządnym, mającym siedzibę w Polsce;
- 3) kościołom i gminom wyznaniowym, przez państwo polskie uznany;
- 4) fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, prawnie istniejącym, jeżeli siedziba tych instytucyj znajduje się w Polsce, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację.

Art. 9. Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom które mają na celu działalność, określoną w art. 8, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste w drodze decyzji Ministra Skarbu.

Art. 10. Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektórym tylko przysługuje osobiste uwolnienie, natomiast osoby nieuwolnione obowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Wysokość opłaty.

Art. 11. Opłata wynosi -- o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej -- 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 marki polskie od każdego następnego arkusza.

Art. 12. Jeżeli podanie wniesiono w dwu lub więcej egzemplarzach, natomiast należy uścić 4 marki polskie od pierwszego arkusza jednego z tych egzemplarzy i po 2 marki polskie od każdego następnego arkusza wspomnianego egzemplarza i od każdego arkusza innych egzemplarzy.

Art. 13. Jeżeli prócz egzemplarzy oryginalnych wniesiono jeden lub więcej odpisów podania, natomiast stosuje się art. 12, jak gdyby odpisy były egzemplarzami oryginalnymi.

Art. 14. Jeżeli podanie dotyczy zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego albo na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania, takiego przedsiębiorstwa a zatwierdzenie podania wymaga oględzin na miejscu, natomiast zamiast opłaty w kwocie 4 marek polskich, ustanowionej w art. 11 i 12, uścić należy opłatę w kwocie 10 mk. polskich. Obowiązujące przepisy, w myśli których mają być w takich razach władzy państwowej zwrócone koszty oględzin, pozostają bez zmiany.

Art. 15. Jeżeli podanie dotyczy zatwierdzenia statutu spółki akcyjnej lub zmiany takiego statutu, natomiast zamiast opłaty po 2 marki polskie, ustanowionej w art. 11--13, uścić należy opłatę po 4 marki polskie.

Art. 16. Od każdego załącznika do podania podlegającego opłacie w wysokości, oznaczonej w art. 11--14, przypada opłata w kwocie 1 marki polskiej za każdy arkusz. Od każdego zaś załącznika do podania, określonego w art. 15, przypada opłata w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz.

Art. 17. Opłaty, określone w art. 16, należy uścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym, czy odpisem oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.

Art. 18. Ilość arkuszy oblicza się osobno co do każdego egzemplarza podania (art. 12), co do każdego odpisu (art. 13), i co do każdego załącznika (art. 16). Niecały arkusz liczy się za cały. Minister Skarbu ustali rozmiar papieru, który uważać należy za jeden arkusz.

Art. 19. W razie wniesienia podania, w którym patentek żąda zmiany decyzji w przedmiocie daniny publicznej, suma opłat, przypadających w myśli art. 11--18, nie może wynosić więcej, niż czwartą część sumy spornej. Dotyczy to także odwołań od decyzji wydanych wskutek podań, określonych w art. 6 pod L. 12,

Jeżeli wspomniana czwarta część nie jest podzielna przez 10, teniów, ustala się opłatę w tej kwocie bezpośrednio wyższej, która jest w ten sposób podzielna.

Art. 20. Jeżeli petent ma mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej lub jeżeli petent, mający mieszkanie lub siedzibę poza obszarem dawnego zaboru rosyjskiego, wniósł podanie do urzędu, znajdującego się na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas

zamiast marek polskich	uścić należy koron halerzy	
10	17	50
4	7	---
2	3	50
1	1	70

W przypadkach, określonych w art. 19, opłatę ustala się w kwocie podzielnej przez 10 halerzy.

Uiszczenie opłaty.

Art. 21. Sposób uiszczenia opłaty określił Minister Skarbu.

Art. 22. Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania, łączną ilość arkuszy co do podania (art. 11—13, łączną ilość arkuszy co do załączników oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłat w myśl dekretu niniejszego, będzie wydane w razie uiszczenia opłaty w kwocie 60 fenigów.

W przypadkach, określonych w art. 20, pokwitowanie takie podlega opłacie w kwocie 1 kor.

Art. 23. Jeżeli podanie nie podlega opłacie, natenczas również pokwitowanie, o którym mowa w art. 22, wolne jest od opłaty.

Postępowanie w razie nie uiszczenia opłaty.

Art. 24. Jeżeli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie, natenczas podanie pozostawia się bez biegu, aż do zupełnego uiszczenia opłaty. Urząd, do którego takie podanie wpłynęło, zawiadamia petenta lub jednego z petentów o pozostawieniu podania bez biegu i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona. Po bezskutecznym upływie tego terminu—zwraca podanie. Jeżeli wniesienie odnośnego podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, natenczas termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty w czasie, oznaczonym w zawiadomieniu.

Art. 25. Jeżeli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty od podania — poza przypadkami, wymienionymi w art. 6 pod L. 24,—petent załączył świadectwo ubóstwa, natenczas urząd, do którego podanie wpłynęło zatłwi je, jeżeli uzna złożone świadectwo za dostateczne. W przeciwnym razie stosuje uwiadomienie w myśl art. 24. Zatłwienie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywić.

Art. 26. Przeciw zarządzeniom, określonym w art. 24 i 25, jeżeli opłaty nie uiszczono, nie przysługuje środek prawny.

Art. 27. Jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie, uchybił postanowieniom artykułów 24 i 25, natenczas urzędnik, który ponosi winę, obowiązany jest—niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej—do uiszczenia opłaty. Dokładne przepisy w tym względzie wydane zostaną w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

Środki prawne.

Art. 28. Jeżeli strona uczyniła zadość wezwaniu, określonemu w art. 24, może w ciągu miesiąca od dnia uiszczenia opłaty wnieść odwołanie do urzędu, od którego pochodzi wezwanie. Urząd ten przedkłada odwołania, wniesione w właściwym terminie, do ostatecznej decyzji Ministerstwu Skarbu.

Art. 29. Przepisy o odwołaniu się urzędnika, w razie nałożenia nań obowiązku uiszczenia opłaty w myśl art. 27, wyda Rada Ministrów.

II. SWIADECTWA URZĘDOWE.

Art. 30. Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe, mające siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego z wyjątkiem tych, które wydają sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, podlegają opłacie, która—o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej—wynosi 4 marki polskie.

Art. 31. Opłacie w kwocie 3 marek polskich podlega poświadczenie własnoręczności podpisu.

Art. 32. Opłacie w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz podlegają odpisy, zaopatrzone w poświadczenie zgodności z oryginałem.

Art. 33. Jeżeli urząd, wydający świadectwo (art. 30—32), ma siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas zamiast marek polskich 4 uścić należy 7 koron, zamiast marek polskich 3 uścić należy 5 kor. 20 h.

Przepis ten stosuje się do odpisów (art. 32) również wówczas, jeżeli wydaje się je wskutek podania osoby, mającej mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej.

Art. 34. Nie podlegają opłacie świadectwa:

- 1) wydane wskutek podania (art. 1—10 dekretu niniejszego);
- 2) wydane celem dołączenia do podań, wymienionych w art. 6;
- 3) wydane osobom, wymienionym w art. 8 i 9;
- 4) szkolne;
- 5) nieskazitelnosci obywatelskiej;
- 6) szczepienia ospy;
- 7) ubóstwa.

Postanowienie, zawarte w artykule niniejszym pod L. 1, nie dotyczy odpisów.

Art. 35. Jeżeli świadectwo, określone w art. 34 pod L. 2 lub 3, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, natenczas należy przedtem życiem uścić opłatę stosownie do art. 30—33.

Art. 36. W przypadkach, określonych w art. 34 pod LL. 1—3, ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznic na niem powód uwolnienia do opłaty.

Art. 37. Co do uiszczenia opłaty od świadectw urzędowych, postępowania w razie nieuiszczenia i środków prawnych—stosuje się analogicznie art. 21 oraz 24—29.

III. PRZEPISY PRZECHODNIE.

Art. 38. Dekret niniejszy stosuje się do podań, wniesionych od czasu ogłoszenia go w Dzienniku Praw, oraz do świadectw, wydanych od tegoż czasu.

Art. 39. Z chwilą wejścia w życie dekretu niniejszego przestają obowiązywać na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego, wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące przedmiotów, unormowanych w tym dekrete. Nadto przestają obowiązywać przepisy dotychczasowe, dotyczące opłat za odpowiedzi na podania, wnoszone do urzędów państwowych.

Art. 40. Wykonanie dekretu niniejszego poruczam Ministrowi Skarbu, który, o ile wykonanie dotyczy zakresu innych ministerstw, ma się porozumieć z ministrami właściwymi.

Dan w Warszawie, d. 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa
(—) J. Piłsudski.

Prezydent Ministrów
(—) I. J. Paderewski.

Minister Skarbu
(—) Dr. Englich.

119

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie dostarczenia bezpłatnych egzemplarzy obowiązkowych druków.

Na zasadzie art. 5 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych w porozumieniu z Ministrem W. R. i O. P. zarządzam, co następuje:

Art. 1.

Przewidziana w art. 5 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych obowiązkowa ilość egzemplarzy druku, która winna być bezpłatnie dostarczona do miejscowego państwowego urzędu administracyjnego, aż do dalszego rozporządzenia, wynosi 8 egzemplarzy, przy czasopiśmie 9 egzemplarzy, z których 2, przy czasopiśmie 3 egzemplarze przeznaczają się dla Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, 1 egzemplarz dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie, 1 dla Biblioteki Publicznej w Warszawie, 1 dla Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, 1 dla Biblioteki Uniwersyteckiej we Lwowie, 1 dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Lublinie, 1 dla Biblioteki Towarzystwa Przyjaciół Nauk w Poznaniu.

Art. 2.

Jeżeli dzieło ukazuje się jednocześnie w różnych wydaniach (np., z dodatkiem lub bez tego, z ilustracjami lub bez nich, drukowane większymi lub mniejszymi czcionkami i t. p.), poszczególne wydania podlegają obowiązkowi dostarczenia, jako różne dzieła.

Jeżeli zaś różnica polega tylko na gatunku szaty wydawniczej (np., na dobroci papieru, na szerokości marginesu), z dostarczonej ilości winien być jeden egzemplarz najodrobniejszego wydania, który przeznaczają się dla Biblioteki Uniwersyteckiej w Warszawie.

O ile obok wydania zwyczajnego ukazują się egzempl. luksusowe (np. na papierze czerpanym, japońskim i t. p.), egzemplarz luksusowy winien być dostarczony tylko wówczas, jeżeli ich liczba przekracza 50.

Różne wydania tego samego dzieła uważane są za różne dzieła, niezależnie od tego, czy wydanie następne różni się czemkolwiek od poprzedniego, czy też nie.

Art. 3.

Wymienione w art. 1 rozporządzenia niniejszego biblioteki same winny czuwać, by egzemplarze nadsyłane do państwowych urzędów administracyjnych regularnie wpływały do bibliotek.

Warszawa, dnia 12 lutego 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) Wojciechowski.

120

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych o przedłużeniu terminu, ustanowionego w art. 4 Dekretu Rady Regencyjnej z dnia 4 listopada 1918 r. w przedmiocie dóbr donacyjnych.

1. Termin składania przez osoby prywatne sprawozdań o stanie pozostających pod ich zarządem dóbr donacyjnych, przewidziany w art. 4 Dekretu Rady Regencyjnej z dn. 4 listopada 1918 r., przedłużony zostaje do d. 1 kwietnia 1919 r.

2. Sprawozdania winny być dostarczane do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych według wzoru, który osoby zainteresowane otrzymać mogą w Zarządach Okręgowych Dóbr Narodowych. Donatariusze i ci z pośród ich pełnomocników, administratorów lub dzierżawców, którzy zarządzali w dn. 4 listopada 1918 r. całokształtem spraw danej donacji, winni wypełnić wszystkie rubryki — osoby zaś, których zarząd rozciągał się na poszczególne folwarki lub inne części majątku donacyjnego, mają obowiązek udzielić żądanym wiadomości tylko w przedmiocie tej części majątku donacyjnego, która pozostawała pod ich zarządem, pozostała zaś rubryki wypełniają w miarę możności.

3. Wszelkie pretensje, skierowane do majątku donacyjnego osób, zobowiązanych do złożenia sprawozdań, rozpoznawane będą w miarę otrzymywania sprawozdań przez Ministerstwo, kolejno i uwzględnieniem przede wszystkim zawartych w nich danych i dowodów, w interesie przeto osób, sprawozdania przedstawiających, leży, aby zawierały one informacje dokładne i poparte opisami lub przynajmniej szczegółowym wymienczeniem potwierdzających je dokumentów i dowodów, tudzież, aby przedstawiane były w czasie możliwie najkrótszym.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
(—) Janicki.

Warszawa, dnia 4 lutego 1919 r.

121

ROZPORZĄDZENIE

W uzupełnieniu rozporządzenia z dn. 31 grudnia 1918 roku (Monitor Polski z dnia 7 stycznia 1919 roku) postanawiam, co następuje:

1) Żadne loterie pieniężne nie są dozwolone, z wyjątkiem jednorazowych dobroczynnych loterii pieniężnych, na które pozwolenia może wydawać w każdym oddzielnym wypadku Minister Skarbu.

2) Wszystkie loterie pieniężne, działające obecnie z pozwolenia władz, mające na celu zasilenie funduszów poszczególnych instytucji i w chwili ogłoszenia niniejszego rozporządzenia rozpoczęte, mają prawo ukończyć swe ciągnięcia według dozwolonego planu i w zatwierdzonych terminach. Pozwolenia uprzednio przez kogokolwiek uzyskane na jeszcze nie rozpoczęte loterie pieniężne są niniejszem unieważnione.

3. Handel losami loterii niedozwolonych, oraz dopomaganie do handlu przez reklamę, ogłaszanie planów i wyników ciągnięć tych loterii, jak również gra na loteriach niedozwolonych są zakazane.

4) Winni podlegają karze, przewidzianej w art. 332 Kodeksu Karnego.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej od daty ogłoszenia go w „Monitorze Polskim”.

Minister Skarbu
(—) English
Kier. Urz. Lot. i Państw.
(—) W. Paszkowski.

Warszawa, dnia 17 lutego 1919 r.

PRZEPIS WYKONAWCZY

do Dekretu z dnia 30 stycznia 1919 r. o uregulowaniu produkcji spirytrsu.

1.

Na mocy Dekretu z dnia 30 stycznia 1919 r. wszelkie zezwolenia wydane dotychczas na pędzenie okowity lub spirytusu są unieważnione, a przeto wszystkie gorzelnie, niezależnie od rodzaju przerabianych materiałów, mają być unieruchomione po odpędzeniu już przygotowanych zacierów.

2.

O ile właściciele gorzelnii zapragną takowe uruchomić, winni zwrócić się z odnośnemi podaniami do Ministerstwa Apropowizacji i wymienić w takowych, jakie materiały i w jakiej ilości zamierzają do wyrobu spirytusu użytkować.

3.

Po otrzymaniu przychyłnej decyzji tegoż Ministerstwa należy złożyć Ministerstwu Skarbu podanie o uruchomienie gorzelnii i do tego podania dołączyć pomienioną decyzję Ministerstwa Apropowizacji.

4.

W podaniu do Ministerstwa Skarbu ma być wyszczególnione, jakie materiały i w jakiej ilości zamierza się na spirytus przerobić, a także jakie są spodziewane koszty produkcji jednego 100 stopniowego hektolitra (z. 13 wiad. 100°) spirytusu ze wskazaniem oddzielnie kosztów zakupu surowców i kosztów przerobu na spirytus.

5.

W razie uwzględnienia podania Ministerstwo Skarbu czyni zarządzenia co do uruchomienia gorzelnii.

6.

Całą wyprodukowaną ilością spirytusu rozporządza Ministerstwo Skarbu. Producentci obowiązani są dostarczyć spirytus do miejsc wskazanych, po cenach oznaczonych przez Ministerstwo Skarbu.

7.

W razie wykrycia potajmnego wyrobu spirytusu organy Straży Skarbowej i Urzędów skarbowych, a także Urzędów gminnych i policyjnych mają o tem spisać protokół, który bezwzględnie złożony zostaje Inspektorowi Skarbowemu celem dalszej urzędowej czynności.

8.

Wszelkie naczynia i przyrządy, służące do wyrobu spirytusu, jako też zapasy przygotowanego spirytusu, oraz materiały do wyrobu tegoż, ulegają natychmiastowej konfiskacie na rzecz Skarbu. Konfiskowany spirytus, materiały, przyrządy i naczynia mają być zabezpieczone i oddane pod opiekę Władz gminnych lub policyjnych.

9.

Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu

(—) Dr. English.

Warszawa, dnia 13 lutego 1919 r.

OKÓLNİK

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych napływają ze wszystkich niemal powiatów skargi pisarzy gminnych, iż Rady Gminne usuwają dotychczasowych pisarzy, rzekomo bez najmniejszych rzeczowych ku temu powodów, zaś Komisarze Rządowi w myśl art. 7 p. „d“ Dekretu o utworzeniu Rad Gminnych zatwierdzają odnośne uchwały, nie sprawdzając istotnych ich motywów. Związek pisarzy twierdzi nawet, iż częstokroć ma miejsce usuwanie pisarzy jedynie w tym celu, aby mieć możność wyznaczyć nowemu pisarzowi niższe wynagrodzenie.

Taki stan rzeczy nie może być tolerowany. Komisarz w każdym poszczególnym wypadku powinien zbadać motyw uchwały rady gminnej i dawać swoją akceptację jedynie w tych wypadkach, gdy pisarz usuwany jest za wykroczenia służbowe lub niedołęstwo.

Pozostym co się tyczy specjalnie wynagrodzenia pisarzy gminnych, jest rzeczą niedopuszczalną, aby R. G. obniżały dotychczasowe pensje; wogóle zaś należy czuwać do tego, aby wynagrodzenie pisarzy gminnych było dostateczne i nie zmuszało do szukania postronnych zarobków lub nawet do nędzy.

Przy badaniu budżetów gminnych należy zwracać baczną uwagę na wysokość wynagrodzenia pisarzy a także i wójtów oraz przeciwdziałać dążnościom Rad Gminnych do wyznaczania pensji niedostatecznych.

Polecam niezwłoczne wykonanie tego okólnika

Szef Sekcji Samorządowej

(—) K. Stenkiewicz.

Warszawa, dn. 18 lutego 1919 r.

124

OGŁOSZENIE

Przypominam, że wszelkie deklaracje osób, pragnących wydawać nowe czasopisma, podlegają w myśl art. I i II dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz świadectw urzędowych opłacie następującej: 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 marki od każdego następnego arkusza.

Łuków, dnia 24 lutego 1919 r.

za Komisarza Ludowego
Panglisz.

125

OGŁOSZENIE

dotyczące ofiar na Skarb Narodowy.

Dla zebrania z całej Zjednoczonej Polski złota i srebra, oraz nagromadzenia środków w celu nabycia tych kruszców, Ministerstwo Skarbu utworzyło Urząd Skarbu Narodowego.

Urząd Skarbu narodowego stawia sobie za cel gromadzenia walorów, jako funduszu nietykalnego Państwa Polskiego.

Na Skarb Narodowy przyjmowane są przedewszystkiem drogie metale jak: złoto, srebro, platyna, oraz wszelkie przedmioty w wszelkiej postaci i stanie wyrobione z tych metali, a także drogie kamienie, wszelkiego rodzaju pieniądze i walory jak to: obligi, akcje, papiery procentowe i kupony od nich oraz miedz.

Zamiast złotych obrączek, złożonych na Skarb Narodowy, osobom życzącym sobie, wydawać się będą pamiątkowe obrączki żelazne z napisem: Złoto Ojczyźnie 1918 r.

Na zasadzie dekretu z dnia 29 stycznia 1919 r. Skarb Narodowy, zebrany z ofiar prywatnych jest funduszem nietykalnym i będzie przekazany powstać mającemu Bankowi Polskiemu. Dyżypozycja tym funduszem może nastąpić jedynie na mocy uchwały sejmowej.

W powiecie Łukowskim ofiary na Skarb Narodowy są przyjmowane za pokwitowaniem przez Łukowską Kasę Powiatową (piac przy kościele Piłarskim).

Inspektor Skarbowy pow. Łukowskiego
(—) M. Franio.

Łuków, dnia 20 lutego 1919 r.

126

OGŁOSZENIE

Podaję do wiadomości, iż wszelkie prośby, podania oraz, wydawane przez urzędy, zaświadczenia, potwierdzenia i t. p. za wyjątkiem wymienionych w art. 6 i 8 dekretu w przedmiocie opłat od podań oraz od świad. urzęd. z dnia 7—II 1919 r., winny być bezwarunkowo opatrzone marką stemplową,

W przeciwnym razie, po upływie, przeznaczonego na wniesienie opłaty stemplowej terminu, prośby uwzględniane nie będą i zwracane będą bez odpowiedzi.

(Art. 24 dekretu w przedm. opłat od podań oraz od świad. urzęd. z dnia 7—II 1919 r., zamieszczony w niniejszym numerze „Zbioru Rozporządzeń“ powiatu Łukowskiego pod Nr 118.)

Łuków, dnia 5 marca 1919 r.

Komisarz Ludowy
w z.
Panglisz.

127

OGŁOSZENIE

W wielu wypadkach zauważono, że instytucje rządowe i prywatne przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe, a także osoby urzędujące i prywatne, przy wydawaniu wszelkiego rodzaju dokumentów, świadectw, pozwoleń, zaświadczeń, pełnomocnictw, rachunków i zawieraniu umów nie w zupełności stosują się do rozporządzenia, dotyczącego poboru podatku stemplowego (dz. rozp. Nr. 40 Rozp 126 1919 r. (według taryfy stemplowej, zamieszczonej w tym że dziennika rozporządzeń (Nr. rozp. 127). Wskutek czego Skarb Państwa pozbawia się źródła tego dochodu, jakiego oczekuje z opłat stemplowej.

Komunikując o powyższym, Inspektorat Skarbowy prosi o ścisłe stosowanie taryfy stemplowej, która uzupełniona zostało przez dekret Naczelnika Państwa o opłatach od podań oraz świadectw urzędowych, umieszczony w Nr. 14 Dziennika Praw.

Łuków, dnia 5 marca 1919 r.

Inspektor Skarbowy na powiat Łukowski
(—) M. Franio.